

NIKO TACKIAN

HOTEL LAVÍNA

Ljndeni

Hotel Lavína

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Niko Tackian

Hotel Lavína – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

HOTEL LAVÍNA

NIKO TACKIAN

HOTEL LAVÍNA

Ljndeni

Copyright © Calmann-Lévy, 2019
Translation © Marta Činovská, 2020
Cover design © Axel Mahé, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1874-5
ISBN e-knihy 978-80-566-1951-3 (1. zverejnenie, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-1952-0 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-1950-6 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

Žít znamená vytrvalo splňat svůj sen.

René Char

Telom mu prenikal ľadový chlad. Ležal nahý na zelenobielych kachličkách. Po ľavej slucho mu stekal pramienok krvi. *Kde to som?* Zunelo mu v hlave, ako sa pokúšal pozliepať spomienky. Prevalil sa na bok, aby si kľakol a vstal. V lebke mu búšila bolesť ako zvuk loptičky skackajúcej v diaľke. Pootočil tvár a prezeral si miestnosť: veľká kúpeľňa so zelenými stenami a s vaňou po celej dĺžke priečky. *Pošmykol si sa, keď si vychádzal z vody. Udreľ si si hlavu,* začul hlas. Mechanicky sa naklonil a zistil, že vaňa je prázdna. *Voda asi vytiekla... Možno si tu už celé hodiny.* Oproti bol výklenok s dvoma keramickými umývadlami a obrovským zrkadlom, v ktorom sa uvidel. Tmavšia plet, stredná postava, pomerne dobre stavaný, asi tridsiatnik. *Nepamätáš si ani svoje meno?* Pošúchal si spánky, akoby tajne dúfal, že mu to pomôže vrátiť pamäť. Joe... Joseph... tak sa asi volá.

Hlúposť! Neverím ti ani zamak! Hučalo mu v hlave. Rukami sa oprel o okraj umývadla a priblížil tvár k zrkadlu. Muža s jemnými črtami a svetlými očami vôbec nespoznával. Podvihol ruku k spánku a prstami si nahmatával ranku.

Vravím ti, že si spadol! Rozbil si si hlavu! Zranenie bolelo, no dalo sa zniesť a migréna už prechádzala. Uvažoval, ako mohol po obyčajnom páde stratiť pamäť. Dva biele uteráky s iniciálami H-L na chrómovom držiaku za ním mu nič nevpravili. Jeden z nich si opásal okolo bokov a vyšiel z kúpeľne. Ocitol sa v peknej hotelovej izbe. Nohy sa mu zaborili do mäkkého koberca tmavočervenej farby. Pred sebou uvidel veľkú dvojposteľ, na nej prikrývku rovnakej zelenej farby ako kachličky v kúpeľni, po stranách stáli dve skrinky z tmavého dreva a na nich lampa art déco a telefón s číselníkom. Oproti veľkému francúzskemu oknu, z ktorého sa rinulo neskutočne biele svetlo, bol kútik s pohovkou. Podišiel bližšie a rukou si zaclonil oči. Na horizonte pred ním sa rozprestieralo lesnaté údolie, v diaľke lemované reťazou ostrých končiarov. Pod nimi sa nádherne belaso jagalo jazero a celá panoráma pripomínala pohľadnicu. *Na takéto miesta sa nezabúda!* Povedal hlas. A predsa sa mu s týmto výjavom horského hotela nič nespájalo. Okenným tesnením sa náhle predral prievan a od ľadového závanu ho znova rozbolela hlava. *Musím pohľadať niečo na oblečenie.*

Podišiel k dverám izby, kde stála dubová skriňa. V nej viseli na vešiaku rovnaké tmavé obleky a rovnaký počet dokonale vyžehlených bielych košiel. Na jednom saku zbadal odznak. Na ňom čiernobiela fotografia s menom Joshua Auberson, špeciálny agent, a nad tým H-L, ktoré uvidel na uterákoch. *Vidíš, nevoláš sa Joseph! Čo som ti vravel, ty tvrdá palica!*

Joshua... Je to bezpochyby on. Bezpečnostná služba v tomto hoteli... už oddávna. Ešte si nemohol blahoželať, ale pamäť sa mu pomaličky vracala. Musí byť len trpezlivý. Začal sa obliekať, v jednej zo zásuviek našiel spodnú bieli-

zeň, dal si košeľu, oblek a obul si elegantné kožené topánky. Pred zrkadlom sa objavil agent Joshua Auberson, zamestnanec hotela H-L... H ako hruška alebo holub... Zatiaľ netušil, ale časom možno. Izbou sa rozľahlo zvonenie telefónu.

„Joshua? Čo sa deje?“ začul podráždený ženský hlas.

„Ja... ja som spadol,“ odvetil po chvíli váhania.

„Spadol? Nuž... čakáme vás v modrom salóne. Stretnutie bolo o desiatej, spomínate si? Meškáte pätnásť minút!“

„Prídem hneď,“ riekol a vôbec netušil, kde sa nachádza onen modrý salón.

„Dúfam!“

Zložil a skôr ako zamieril k dverám, naposledy prebehol zrakom po izbe – jeho izbe? *Mal by si si pohnúť, starec*, ozval sa hlas, keď položil ruku na kľučku. Na dverách uvidel evakuačný plán poschodia. Izba číslo 81... v mozgu sa mu rozsvietila kontrolka. 81... číslo mu niečo pripomenulo. Nedokázal zistiť, čo. Potom si všimol nápis gotickým písmom.

Hotel Lavína... H-L... a povedal si, že ako názov hotela je to dosť zvláštne.

Keď Joshua vyšiel z izby, ocitol sa na dlhej chodbe lemovanej rovnakými dverami. Tapety so žltými a zelenými pruhmi ostro kontrastovali s tmavočerveným kobercom a pravidelný rad okrúhlych svetiel na stropе vyžaroval tlmené svetlo, ktoré zvýrazňovalo znepokojivú atmosféru miesta. *Doláva*, povedal s istotou hlas a on sa tadiaľ poslušne pobral. Asi po pätnástich metroch chodba zatáčala prudko doprava k ďalšiemu radu dverí.

„Ten hotel je obrovský!“ zvolal.

Jasné, že je! Takmer dvesto izieb a deväťdesiatšesť luxusných apartmánov. Joshuovi znova prebehol po chrbte mráz. Odkiaľ je ten hlas, čo mu šepká informácie, na ktoré si nedokáže spomenúť? Je to dôsledok toho „pádu“ alebo tak fungoval aj predtým? *Ja som bol s tebou stále, Joshua*, riekol hlas, akoby mu čítal myšlienky. *V istom čase si mi dal dokonca meno: Mačkodiv. Milé, nie? Vlastne, skôr smiešne...* Zrýchlil, aby došiel na koniec chodby. Rozhovor s imaginárnym priateľom na mieste, ktoré len ťažko spoznával, mu bol nepríjemný. Pád mu celkom pomútil

hlavu a mal by čo najrýchlejšie zájsť za lekárom, či má mozog v poriadku. Dočasná strata pamäti mohla súvisieť s pádom, ale hlas toho Mačkodiva, ktorý sa mu votrel do mysle, je určite iná vec. Keď Joshua prechádzal okolo posledných dverí, zbadal na koberci nejaký predmet: čerešňovú vetvičku s jediným scvrknutým kvetom. Zohol sa, že ju zdvihne, ale Mačkodiv ho vystríhal: *Nedotýkaj sa toho, nešťastník!* Neskoro. Už držal uschnutú vetvičku v rukách a cítil zvláštny pach dreva, v ktorom už nepulzuje nijaká miazga. Kvietok zo stonky spadol na koberec, biela škvrna na šarlátovom mori. Srdce mu náhle zovrel smútok, nedokázal však zistiť, kde sa vzal. Joshua začul cinknutie a pozrel smerom, kde je pravdepodobne výťah. *Stratme sa*, zastenal Mačkodiv s náznakom paniky. Joshua sa narovnal a pozrel na dvere oproti. Izba číslo 67. Kládol si otázku, kto v nej asi býva a prečo je tu tá halúзка. Potom si spomenul na telefonát a podráždený ženský hlas, ktorý mu prikazoval, aby okamžite prišiel do modrého salónu. Hoci nerád, položil vetvičku na zem a pokračoval v ceste. O niekoľko desiatok metrov dorazil k väčšej miestnosti s dvoma obrovskými výťahovými dverami, ktorých nablýskaný chróm kontrastoval s tmavým dreveným obkladom stien. Mechanicky privolať výťah a dvere do veľkej kabíny so zrkadlami sa otvorili.

Na kontrolnom paneli svietilo dvanásť čísel a niekoľko písmen. Svetelná informácia nad dverami oznamovala, že je na ôsmom poschodí. *Je ich tu desať*, oznámil s istotou hlas a Joshua bez váhania stlačil písmeno L – lobby. Kým sa dvere výťahu zatvárali, posledný raz zazrel na podlahe chodby suchú halúžku a mal pocit, že sa díva na zahnívajúcu kyticu na starom hrobe.

Keď Joshua vyšiel z výťahu, ocitol sa v obrovskej hale s mramorovými stĺpmi. Čiernobiele dlaždice vzbudzovali dojem, že kráča po veľikánskej šachovnici. Vedľa elegantných nízkyh stolíkov boli pohovky potiahnuté červeným zamatom, na ktorých hoteloví hostia debatovali s pohármi v rukách. Joshua uprene hľadel na ich tváre; všetci mali niečo spoločné. Podišiel bližšie k dvom veľkým kozubom, nad ktorými boli zrkadlá, a nad svojou hlavou zbadal obrovský krištáľový luster, z ktorého sa rinula kaskáda svetiel. *Fíha!* zvolal hlas, zatiaľ čo on nedokázal vydať ani hlásoka. *Hotel Lavína* je skutočný palác! Mal pocit, že objavuje miesto, ktoré by mal dobre poznať, a mal by byť „šťastný“, že v takom zariadení pracuje. Z malého polkruhového výklenku sa nenápadne ozývali džezové melódie. Joshua pozrel tým smerom a uvidel klavír a niekoľko hudobníkov. Za dirigentským pultom zbadal muža v čiernom, ktorý mu pokynul. *Nespomínaš si na modrý salón?* Mačkodiv ho vyslobodil z úžasu. Na svetložltej stene sa vynímali rozličné údaje: recepcia, tanečná sála, klub vodných športov, šatne,

reštaurácia a... salóny. Joshua zamieril tým smerom a šiel dlhou krytou chodbou so zrkadlovými stenami, na ktorých sa odrážalo svetlo obrovských svietnikov. Vošiel do užšieho priestoru a nasledoval označenie „modrý salón“. Bola to rozľahlá miestnosť, celá v bledomodrom, kde pohľad priťahoval pozlátený strop a ohromujúce fresky à la Sixtínska kaplnka. Boli na nich anjelici s bacuľatými tváričkami a koketnými úsmevmi, hrajúci na harfách. Takmer celý salón zaberal veľký konferenčný stôl a jeho sklenenú dosku podopieral kovový strom s konármi. Boli tam už dvaja ľudia.

„Ach, konečne sa vám ráčilo prísť, Joshua,“ povedala žena s opálenou tvárou okolo tridsiatky. Podľa tváre a tónu hlasu nebola veľmi v pohode. „Predstavujem vám inšpektora Sylvaina Liebera. Viete, prečo je tu?“

„Kvôli zmiznutiu slečny Alexandrovej,“ s prevapením začul svoju odpoveď.

Vyslovil tie slová bezmyšlienkovite, akoby sa len tak odkiaľsi vynorili. Nedokázal si však spomenúť, kto vlastne tá slečna Alexandrová je! Joshua pocítil, že sa ho zmocňuje panika, keď sa k nemu obrátil muž v zamatovom obleku s hrubými črtami tváre.

„Teší ma, že vás spoznávam, Joshua,“ povedal a natiahol k nemu tučnú medvediu labu. „Pani Delhanová ma už oboznámila so situáciou... Catherine Alexandrová sa podľa výpovede rodičov stratila dnes ráno okolo desiatej. Koľko má rokov?“

„Presne osemnásť,“ ozvala sa žena, „včera večer sme v hoteli oslavovali jej narodeniny.“

„V tom veku sa už môže slobodne rozhodnúť, čo bude robiť, nie? Mohla napríklad zísť lanovkou dolu do mesta.“

„Jej rodičia sa vyjadrili jasne, inšpektor. Mali sa stretnúť na raňajkách a ona neprišla. Alexandrovci sú naši stáli

hostia a určite majú dôvod obávať sa o svoju dcéru, inak by som vás nezavolala.“

Na chvíľu zavládlo ticho a muž sa znova obrátil k Joshuaovi.

„Pán Auberson, vy ste bezpečnostná služba... Nevšimli ste si niečo zvláštne? Niečo nezvyčajné?“

„Myslíte dnes ráno?“ opýtal sa Joshua a srdce sa mu rozbúchalo.

„Alebo predošlé dni. Hocičo, čo sa vám zdalo podozrivé.“

Vlastne nič, okrem toho, že si sa zobudil v kúpeľni nahý! vysmieval sa mu Mačkodiv.

„Nie... asi vám nepomôžem... nič nezvyčajné som si nevšimol,“ podarilo sa mu vysúkať bez mihnutia oka.

„Porozmýšľajte, Joshua, slečna Alexandrová je pekné dievča. Nijaký nemiestny pohľad nejakého hosťa alebo niekoho z personálu? Nijaká nevhodná poznámka?“

„Božemôj! Hádam nemyslíte na niečo nemorálne!“ zamiešala sa do ich rozhovoru pani Delhanová. „Ako zástupkyňa riaditeľa tohto hotela vás uisťujem, že všetci naši zamestnanci sú starostlivo vybraní...“

„Zatiaľ si nič nemyslím, pani. Len kladiem otázky, je to moje povolanie...“

Kým Joshua váhal s odpoveďou, zrak sa mu stretol s pohľadom ženy, ktorá si ho prísne premeriavala. Mysľou sa mu mihol barman, ako mu pokynul rukou. Kto je ten muž? Pozná ho? Alebo má niečo s tým zmiznutím?

„Nič mi neschádza na um, pane...“ vysúkal zo seba. Zavládlo dlhé ticho a on zrazu pocítil nutkanie dodať: „Slečna Alexandrová bola vždy s rodičmi... Dospievajúce dievča ako iné.“

Modré policajtove oči si ho skúmavo prezerali ako radar pátrajúce v priepasti.

„Je tu jeden problém, pán Auberson,“ povedal a zmražil obočie.

„Problém? Čo tým chcete povedať, pane?“

Inšpektor ukázal na Joshuovu tvár.

„Krvácate.“

Inštinktívne si siahol na čelo a pocítil, ako mu po spánku steká teplý pramienok.

„Spadol som,“ povedal a hľadal niečo, čím si ranu osuší. „Asi som mal zájsť do ošetrovne.“

Policajt z neho hodnú chvíľu nespúšťal oči, až napokon prehovoril milým hlasom.

„Ešte sa uvidíme, pán Auberson. Uvidíme sa...“

Zranenie hlavy mu umožnilo odísť zo salónu a získať čas. Stal sa však kvôli nemu v policajtových očiach podozrivým, a to ho znepokojovalo. Za každú cenu sa mu musí vrátiť pamäť, aby sa zbavil podozrenia a pozliepal časti svojej identity. Pracoval v hoteli asi už dlho – nevedel si presne vybaviť odkedy, ale všetko sa mu zdalo známe. Cestou do skladu použil schody pre personál a bez váhania prešiel rozľahlými kuchyňami. *Normálka, ved'si tu doma!* komentoval to hlas. Catherine Alexandrová... s tým menom sa mu vybavil obraz peknej mladej blondínky, usmievajúcej sa na občianskom preukaze, a dátum: 6. január 1962. Čo to asi znamená? Istotne si prešiel po jej zmiznutí zoznam hotelových hostí. Ak to teda bol dátum jej narodenia a včera oslavovala narodeniny, znamená to, že dnes je... Joshua zrýchlil krok ku skladu, kde boli lekárnice a zopár doplnkových liekov pre zamestnancov. Keď vošiel do miestnosti, pohľad mu zabľúdl na kalendár na stene. Január 1980... zhodovalo sa to s narodeninami Catherine Alexandrovej. Žalúdok a potom aj srdce mu zovrela taká úzkosť,

až sa zošuchol popri stene na zem. *Dýchaj, kurva! Dýchaj! Hádam nedostaneš infarkt!* Kričal mu v hlave Mačkodiv. 1980... niečo s tým dátumom nesesí. Niečo dôležité, cítil to. Skrútený si rukou stláčal hrud' a pokúšal sa nadýchnuť. Narodená 5. januára 1962, študovala v Štokholme, otec chirurg, špecialista-urológ, matka zubárka, školy bez problému... Nervovými dráhami mozgu mu prúdilo množstvo nesúrodých informácií, ktorých význam nedokázal pochopiť. V zozname hostí predsa takéto údaje neboli... Odkiaľ sú teda tie spomienky? Joshua si vložil hlavu do dlaní, aby zastavil príliv myšlienok. Rana na hlave ho páčila. Musí sa upokojiť, ovládnuť. Vstal a načiahol sa za lekárničkou medzi dvoma škatuľami na policičke. Bol v nej prostriedok na vyčistenie rany, vata, obvazy, všetko potrebné na dezinfekciu a ošetrenie zranenia, aby nevyzeralo tak hrozivo, ako zazrel v malom zrkadle na stene vedľa kalendára. Rezná rana nevyzerala dobre a potrebovala zo tri alebo štyri stehy. Mal by asi požiadať o deň voľna a zísť dolu do mesta na pohotovosť. *Montreux...* spomenul si zrazu. Tu sa teda nachádza... Hory, jazero, chaty... sedí to. *Hotel Lavína* sa nachádza hore na kopci neďaleko dediny Caux... Áno, už to má. S úsmevom si vydýchol: konečne sa vzchopil a všetko sa dá do poriadku. Pamäť sa mu vráti, požiada o rozhovor s políciou, aby objasnil, čo vie o Catherine Alexandrovej, a bude môcť pokračovať v práci bezpečnostnej služby. Vtedy si všimol malý vikier v stene oproti. Miestnosti zamestnancov boli na prízemí hotela na úrovni hory. Odtiaľto nemohol vidieť rozprávkovú okolitú krajinu ako z izby číslo 81. Väčšiu časť okna zakrýval snehový závej a dnu prenikalo len trochu tlmeného svetla. Zažmurkal očami, aby sa presvedčil, že sa mu nesníva: uprostred námrazy na skle naňho s úsmevom uprene hľadela bledá barmanova tvár.